CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XV. Núm. 771 | Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts. | 11 juliol 1936

PUBLICACIÓ SETMANAL | Redacció i Administració Carrer del Pi, 12, principal | Telèfon 21160 BARCELONA

L'educació catòlica

Durant els últims dies de juny ha estat celebrat a Barcelona, amb èxit ben falaguer, un Congrés d'educació catòlica. Discussió de temes, ponències, actes de propaganda, han estat el seu comès; però només l'objectiu del Congrés és ja prou important perquè tots hi fixem l'atenció i n'ajudem al bon èxit per a actuacions sucessives que, a casa nostra, es troben a l'ordre del dia amb motiu de ben tristes campanyes antireligioses.

Educar no és el mateix que illustrar o instruir. Educar val tant com formar el caràcter, endreçar la voluntat i donar ideals a la intelligència, cosa que es troba cent colzes més alta que la senzilla feina de donar una illustració a les intelligències o d'instruir sobre punts concrets de qualsevol ciència o art. I en això radicarà sempre la superioritat de l'escola catòlica per damunt de l'escola laica, car la primera agafa l'home integralment, mentre que la segona es limita a donar el pa a la intelligència (quan el dóna rectament i sense sectarismes) i deixa la voluntat i el sentiment en el més desolador estat d'indefensió i de primitivisme.

Fou el Dr. Torres i Bages qui va escriure aquella frase famosa i exacta «l'escola laica mutila l'home». I és ben cert; el priva de tot ideal, redueix la seva tasca a la formació de la intelligència, mentre la voluntat i el cor són absolutament deixats de banda.

Educació suposa formació intellectual; però, a més a més, formació de la voluntat, orientació de les passions segons principis més alts, i direcció dels sentiments. L'educació comprèn l'home integral; la instrucció s'adreça a la intelligència, i tracta de formar-la amb independència — com si això fos possible en aquest complex característic que és l'home — de les altres facultats de l'ànima.

I per aquesta raó l'educació o formació catòlica, no sols s'obté mitjançant l'escola, ans més aviat en el si de la família, a l'església i en tot el cercle social on ha de viure l'home des del moment en què comença la seva existència.

Què significa recloure l'home dins l'escola? És que l'escola pot donar el pa integral de l'ànima, o és que aquest pa no li és indispensable a l'home per viure i arribar a les més altes finalitats? La tasca de l'escola és incompleta en si mateixa; i si l'escola està tarada de laica, llavors encara la seva feina resulta més incompleta, puix que entre les matèries d'illustració deixa de comptar-hi la vida sobrenatural

Intelligència, voluntat i cor han de córrer la mateixa sort i han d'adreçar-se a la formació d'un sol ésser: l'home. I l'home és un conjunt de facultats espirituals, cap de les quals no és negligible per a la vida integral, única i verdadera. I a què redueix l'escola laica aquest sentit humà?

Fa pena de debò de contemplar la mutilació a què sotmet el nen l'escola no catòlica i laica. La illustració o instrucció no hi és presa com a mitjà de formació de l'home, sinó com com el fi al qual és precís arribar ni que sigui sacrificant les altres facultats humanes. Constitueix, per tant, una inversió de valors dels elements espirituals del nen i una destrucció de la llei de la naturalesa, que ens obliga a tractar en forma complicada els elements del cos i de l'esperit i no amb aquesta simplicitat primitiva amb què vol tractar-los l'escola no catòlica.

D'aquesta subversió de valors espirituals en deriva aquest nombre aclaparador d'analfabets de segon grau, que saben llegir, i no saben el que han de llegir; que saben empassar-se les coses més inversemblants només que siguin dites amb lletres de motllo; i que constitueixen la resurrecció de l'home primitiu, amb totes les passions primàries desbordades, ineducades en absolut, i a punt sempre de deixar-se trabucar pel primer aventurer que passa pel davant dels seus ulls.

És preferible l'educació del cor i de la voluntat sense illustració que aquesta sense l'educació dels primers. I és preferible no saber llegir, que no poder arribar a distingir ço que convé llegir i ço que convé bandejar de nosaltres com si fossin metzines. I únicament educant l'home integral— no solament instruint-lo — arribarem on cal per aquest camí.

La lluita pels infants

PER JAUME RAVENTÓS

Era el terç diumenge del passat mes de juny, que jo entrava a una església parroquial de Barcelona amb intenció d'oir la missa d'onze. M'encanten aquelles altíssimes naus gòtiques coronades de vidrieres policromades, presidides pel bellíssim rosetó de la façana; m'encanta la devoció amb què hi estan presents els parroquians de la modesta barriada que conserven encara tot l'aire dels bons cristians de mitja centúria endarrera; m'encanta aquella verge de l'Assumpta, que sembla sortida de l'altar major i que puja en l'aire tota nimbada de llum, com si ja rebés en la seva dolcíssima cara i en tota la seva virginal figura les resplendors de la glòria on s'encela. Tot just s'acaba l'ofici, i s'estan fent els preparatius de la processó amb el Santíssim Sagrament, que per sempre i per tots els segles sia beneït i adorat. El tàlem de sis branques ja està plantat al presbiteri i per sota d'ell miro els celebrants agenollats davant la custòdia, la dolcíssima presó de Jesús Sagramentat, posada sobre l'ara de l'altar. Dues rengleres de ciris van des de les grades del presbiteri fins a prop de la portalada de l'església; més enllà dos estendards, i al capdavall la creu de la parròquia, que haurà d'encapçalar la processó. Els sacerdots, acompanyats de l'orgue, entonen el *Pange lingua,* les nuvolades d'encens emboiren tot l'altar, i el conjunt es posa en moviment. Posat jo en un dels primers rengles de bancs, veig passar els sacerdots que canten, adoro l'Hòstia blanca, pura i amorosa, que avança sota el tàlem, em miro els Obrers de la parròquia que clouen el seguici oficial, entre els quals trobo a mancar dos o tres amics traspassats al cel no fa molt temps, i admiro el fervor i la constància de mitja dotzena de velletes que es fan un deure d'acompanyar el bon Jesús per a millor participar de les seves benediccions. La processó va seguint la nau més llunyana del lloc on em trobo, dóna la volta per darrera de l'altar, i ben aviat la creu i els estendards passen pel meu costat, i a darrera els dos rengles de ciris portats per nens que jo em miro d'un a un. Són els nens de l'escola parroquial, posada en un pis modest de la barriada. Al bell mig dels dos rengles, un jove, el senyor mestre. Aquells angelets de Déu i aquell heroi que els mena omplen tot el meu pensament i la meva imaginació i em transporten, com si diguéssim, al món de les meditacions.

* * *

Els més petits deuen ser els que han fet enguany la primera Comunió. Potser ja no hi són tots. No són pocs que, feta la seva primera Comunió, trenquen tota relació amb l'Església que els ha instruït i preparat. Els més grandets són els més adelantats, i ja deu fer un o dos anys que s'acostaren a la Taula Sagrada. Aquests inicien ja el temps difícil de la perseverança. Quan seran més grandets... Què són aquelles carotes que guaiten com afamades i amb la boca oberta a l'altra banda de les vidrieres que hi ha arrenglerades dalt de tot de les naus del temple? Jo diria que són ogres, els menjadors de nens. Sento com riuen, parlen i diuen:

— Aquests seran els millors plats de la nostra taula. *Corruptio optimi pessima,* que, per si no ho entens, vol dir que les coses millors quan es corrompen són les pitjors.

I jo els replico:

— No serà, no serà. El Pa de Vida els farà incorruptibles. Els pares estaran amatents amb els perills, el senyor mestre els ensenyarà el bon camí, el senyor Rector els predicarà la veritat.

— Ets ben innocent, per ser tan gran. Els pares ja són mig nostres, els tenim entabanats amb les nostres teories. El mestre i el senyor Rector ben aviat perdran el control d'aquestes criatures. Nosaltres tenim bons grups escolars que engoleixen totes les criatures de la ciutat, i allí no sentiran parlar ni de pecats, ni de Crist, ni de cap mena de religió.

— No, pobrets!; no seran carn d'ogre, per més que vulgueu. Sempre es recordaran d'haver acompanyat el bon Jesús sota les naus d'aquest temple.

—Bé prou que la perdran, la memòria. Els farem sitiar per companys de la nostra escola més vius que no pas ells, que es riuran de les seves devocions i de tot el que han après. És qüestió de pocs dies. Són nostres, són nostres!

— Això voldríeu, devoradors d'infants! Resistiran de petits les vostres manyes, i quan seran joves, seran soldats de Crist.

— Tan petits com els veus, ja n'hi ha que van als cines, i quan seran joves, vindran a nosaltres a corrua feta, i no a peu, no; sinó a cavall de les passions enceses. Tenim presos tots els camins; els que no caiguin de petits a les nostres escoles, cauran de més grans als nostres cines i als nostres vicis. No et facis illusions.

— Tindran qui els aconselli l'austeritat i la temperança i la virtut.

— Això són coses que vénen costa amunt, i ben pocs seran els qui se n'enamorin. Nosaltres els aconsellarem la llibertat i la disbauxa, i cap aquí tot fa baixada; per això tothom s'hi tira. Per cada un que s'hi resisteix, si és que n'hi ha un, n'hi haurà cent que es deixaran emportar pel corrent.

— Però un dia s'adonaran que van camí de la desgràcia, i aquell dia recularan. El treball i la feina els ajudaran a vèncer els perills.

— També tenim pres aquest camí. Treballaran per força, odiaran el treball i el patró que els doni feina, i cauran en braços dels nostres sindicats, que encendran en el seu cor la ràbia i l'esperit de revolució contra tota disciplina.

— La vista d'aquesta església els retreurà el record dels seus anys infantils, i un dia hi tornaran a entrar.

— Dius que hi tornaran a entrar? Prou que hi tornaran, amb una llauna de benzina a la mà dreta i una teia encesa a l'esquerra.

— Déu tindrà misericòrdia d'ells...

Aquí es va acabar la meva allucinació. L'orgue del temple es va posar a sonar amb valentia, mentre els sacerdots cantaven *Genitori, Genitoque, laus et iubilatio...*

Un moment després Jesús des del seu sitial d'amor beneïa tots els presents i, mirant amb predilecció especial els infants que l'havien acompanyat, semblava que repetia aquelles paraules antigues i sempre noves:

— Deixeu que se m'acostin els infants... Tot el que fareu per un petit d'aquests, és com si ho féssiu per mi.

La batalla del carnet

PER R. RUCABADO

L'any 1919, el primer any de l'abrivada sindicalista, sovint passava qualsevol treballador per un carrer, majorment a primera hora del matí o bé a entrada de fosc, i li sortien dos desconeguts, aquells *desconeguts* que són tan preciosos i oportuns en el poema del *companyerisme* sindical, que l'abordaven dient-li: — Ja teniu carnet? — I si l'interessat no exhibia el carnet del Sindicat Únic, llavors naixent amb tota la terrible puixança de la primera època, els *camarades* li deien: — Doncs, al sindicat a cercar el carnet, si no... us ho direm d'una altra manera. — De vegades eren més explícits, i afegien: — «Us direm *esquirol*», «us trencarem les cames», «us trencarem el cap», etc., frases que contenien tota la quintaessència de la fraternitat socialista. Quan el Sindicat Únic tèxtil pretengué obligar els dependents de les fàbriques, del major i detall, que entressin dins la fèrria organització, molts dependents, en divisar a l'horitzó l'amenaça del carnet, corregueren a prendre carnet al sindicat catòlic que existia llavors, avui encara subsistent, la *Unió Professional* fundada pel P. Palau. Això féu el qui escriu aquestes ratlles. Igual reacció es produí en molts empleats, funcionaris, telefonistes, etc., que estimaven l'afiliació a l'entitat catòlica per damunt dels avantatges professionals, menyspreant els molt majors que el Sindicat Únic oferia, perquè posava al servei de les anomenades reivindicacions uns procediments d'irresistible eficàcia, que, gràcies a Déu, es prohibeixen i es prohibiran sempre a si mateixes les associacions d'obrers cristians. S'afanyaven aquells a adquirir el carnet catòlic, malgrat del major avantatge sindical del carnet del Sindicat Únic, i malgrat també que era fàcil de preveure que si el Sindicat Únic *apretava*, és a dir, coaccionava i amenaçava amb insistència, aquell carnet catòlic no serviria de res, perquè el Sindicat Únic no el reconeixeria... Què havia de reconèixer! Si precisament la paraula *Sindicat Únic* significava que no tolerava ni toleraria cap altra associació obrera, que pel sol fet d'existir era reputada *groga* i *esquirola*, i amenaçada d'ingressar amb documentació i cabals a dins de l'Únic, pop gegantí que absorbí i s'assimilà en pocs mesos totes les entitats petites de diferents professions que no podien oposar-hi uns principis irreductibles com el principi religiós! En les branques professionals pròpiament obreres manuals, prou saben els obrers catòlics sobrevivents d'aquella terrible època, que el Sindicat Únic féu a les *Unions Professionals* una guerra a mort, per dissort vencedora. Camil Piqué, obrer del ram de l'aigua, fou mort assassinat (desembre 1913), i tots els altres, amenaçats o agredits, hagueren de deixar l'ofici. El carnet del Sindicat Únic en els oficis fabrils conquerí una total victòria, que celebraren els inferns, i de la qual serà feta justícia el dia definitiu de la Justícia Eterna.

El triomf en el ram fabril no fou, però, definitiu en altres rams. La portella per on arribà a entrar l'anarcosindicalisme en la classe mitja i en els dependents fou el Sindicat de Gas, Aigua i Electricitat, que produí la gran vaga general del 1919, i donà lloc a l'assassinat de l'infortunat cobrador de la *Canadiense* Joaquim Baró Valero, home heroic i digne de tota lloança, que no volgué deixar el treball, que no volgué cedir als designis del moviment revolucionari, del qual era cabdill l'Àngel Pestaña. En aquell ram, existien temperaments que tingueren el suficient coratge d'estripar el carnet que havien pres, del Sindicat Únic, i de prendre'l del catòlic de la mateixa professió. Amb aquell motiu va venir a les meves mans un carnet autèntic del Sindicat Únic de Gas, Agua i Electricitat, el text del qual he citat varies vegades, i el vaig reproduir tot sencer en el meu llibre *Angoixes socials* (1923). Tot ell respira aquell esperit d'intolerància, de brutalitat, d'imposició per la violència, consecutiu al pensament i temperament d'aquella associació al davant de la qual en Pestaña s'arrogava plenitud de dret d'agressió contra els *esquirols*. Tothom sabia que el terme *esquirol* (paraula anys enrera reservada als voluntaris que trobantse sense feina acceptaven de treballar en fàbriques afectades per conflictes, ocupant els llocs dels vaguistes) es féu llavors extensiu per malícia a tots els que no volien afiliar-se o no eren amatents a entrar en el sindicat revolucionari. En aquell carnet es llegien frases que equivalien a sentències de mort per a l'*esquirol*, simplement per al obrer no revolucionari que gosés no sols oposar-s'hi sinó fer el desentès: «*Exige el carnet confederal por dondequiera que vayas*». «*No permitas que nadie se ponga a trabajar sin la contraseña sindical*» (és a dir, sense tenir carnet). Acabava amb una nota d'adhesió a *Solidaridad Obrera* i a la *Confederación Nacional del Trabajo*, i declarava que «*sólo así* — és a dir, sols adherint-se a l'organisme anarcosindicalista — *serás considerado como miembro de la gran familia obrera*». No hi podia haver altres membres reconeguts de la família obrera més que els anarquistes i els qui es dobleguessin sota el seu terrible jou.

* * *

El fet d'haver-se inclòs el carnet per part dels promotors de la recent vaga mercantil, com una d'aquestes que ells en diuen *reivindicacions de classe*, quan se n'hauria de dir *exigències de grup*, planteja un problema gravíssim, que ressustita i complica enormement les qüestions, temences i perills

"epegumil"
Fernandez
Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac
Fernandez & Canivell
-Málaga-

del 1919. La manera com ha estat aquest punt resolt en l'arranjament provisional del dia 26 de juny, temem que donarà lloc a greus divergències i als correlatius gravíssims perills. Ja dèiem l'altre dia que bastaria per a invalidar les vagues com a instrument d'organització social (?) el considerar l'equívoc amb què es plantegen, qüestions delicadíssimes, la forma tumultuosa amb què s'exigeixen, i la manera atropellada i coaccionada amb què s'ha de discutir, quan es tracta de qüestions en les quals la claredat i la sinceritat haurien d'ésser absolutament garantides i assegurades. El primer equívoc neix de la forma insincera amb què l'han plantejat els revolucionaris promotors del moviment. Exactament, què pretenen? *Carnet professional o carnet sindical?* No és pas la mateixa cosa, ni responen les dues nomenclatures als mateixos principis ni finalitats. Carnet *professional* és el que determinades professions necessiten per a acreditar davant del públic la personalitat del que en forma part: periodista, policia, empleat de companyia, que han de realitzar investigacions als domicilis (electricitat, aigua, etc.). Carnet *sindical* és l'instrument extern de pertinença a un sindicat, instrument que tendeix a l'exclusivisme, a no deixar treballar o no deixar viure al que no el tingui. L'interès del *carnet professional* és el servei públic, la garantia de la professió davant del públic. L'interès del *carnet sindical* és purament del sindicat; assegurar-se la cotització i l'obediència cega dels afiliats. Tenir carnet sindical és portar el símbol i el senyal de que els afiliats ja no han d'obeir al patró, del qual, pel fet de portar carnet, ja no depenen, sinó que pertanyen en cos i ànima a l'organització sindical, la qual es fa mestressa dels afiliats en vida i mort.

És de témer que, partint d'aquesta duplicitat de termes, s'hagi incorregut en un equívoc que podrà tenir conseqüències fatals. Per un costat, la posició dels patrons sembla clara en ço que diuen haver acceptat el *carnet professional*, i haver rebutjat l'exclusivitat que el sindicat pretenia. La nota que tot seguit copiarem ho diu ben clar. També ens ha assegurat una persona molt pròxima nostra, de la més absoluta seriositat i solvència, que ha intervingut en les discussions de la comissió mixta, formant part de la representació patronal, que la cosa concedida era el carnet *professional*, amb cens obert, rebutjant la pretensió de cens tancat que formularen els representants del F. U. T. M. i del C. A. D. C. I. És a dir, que no s'havia transigit en cap manera amb el carnet sindical, i que el document d'identitat, o sigui el carnet *professional* l'atorgaria el Jurat Mixt, sense intervenció dels sindicats.

Aquesta és una posició molt neta i molt clara. Però al costat d'ella els sindicats mantenen l'equívoc. I la qüestió és massa greu i delicada i de conseqüències massa transcendentals per a què hi hagi lloc a equívocs.

Començo per reproduir la nota de la Cambra Mercantil que hem aludit en el paràgraf precedent:

«Els representants patronals afectats per l'actual vaga de la dependència mercantil han de sortir al pas de les inexactituds propalades pels directius obrers de la vaga respecte al carnet professional. L'aprovació del carnet està supeditada a l'acceptació dels altres punts que demana la representació patronal, però, malgrat tot, el carnet, una vegada aprovat, s'haurà d'atorgar obligatòriament a tots els dependents que treballen actualment, tant si han pres part a la vaga com si han acudit al treball, i a tots els qui en el futur obtinguin collocació, podent el patró escollir el que cregui més convenient i apte per als seus interessos.»

Aquesta nota, d'origen patronal, manté la llibertat de contractació, que és ço que amb el carnet sindical es tracta de negar. Aquella nota sortí als diaris del dia 26, però mireu com va parlar aquell mateix vespre en Pere Aznar, president del CADCI, en la sessió destinada a donar compte del resultat de la vaga. Copiem la nota textual, sens dubte referència oficiosa perquè el mateix text el publiquen diferents diaris. Retallem el de *La Vanguardia* (edició del 27):

«A continuación, el diputado a Cortes señor Aznar puso de manifiesto que debe y quiere salir al paso de un infundio propalado para desvirtuar el éxito de la victoria lograda, y que hace referencia al carnet profesional, que, según los patronos, será negado o se pondrán dificultades para su obtención a aquellos elementos afectos a organizaciones obreras no adheridas al C. A. D. C. I. Añadió que a los únicos a quienes dejará de expenderse el citado documento es a los que durante los días del paro se han presentado a trabajar, faltando así al más elemental deber de compañerismo.»

Si els elements del C. A. D. C. I. desmenten tan rodonament els elements patronals, es fa necessària una aclaració urgent i definitiva. Si el Comitè de vaga manté l'equívoc del carnet *sindical* quan els patronals han concedit i volgut concedir només que el *professional*, no es pot tolerar que aquells oradors abusin de tal manera del seu públic, i propaguin

Casa Centenària TRULLS
Fundada l'any 1820
Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

La Loció de PLANTES DEL BOSC, fortifica, conserva i augmenta : : el cabell : : Es un producte purament vegetal i inofensiu : : :

Despatx central:
RAMBLA D'ESTUDIS, 12
BARCELONA

Construccions Fusteria
FERMI PUIGDELLIVOL
Fàbrica de Persianes enrotllables
SISTEMA PATENTAT
Abans d'encarregar persianes informeu-vos en aquesta casa
Garantia en tots els seus treballs
Carrer Jorbetes, 36 - Telèfon 1266 - MANRESA

una falsedat que servirà per a donar lloc a persecucions i amenaces contra els dependents que, en ús del seu perfectíssim dret, no han pres part a la vaga. Els interessos que es debaten en aquesta qüestió són vivíssims; es tracta del pa i seguretat de dotzenes de milers de dependents del comerç de Barcelona que avui tenen collocació i als quals els promotors de la vaga amenacen, si poden imposar el carnet sindical, de deixar sense treball; injustícia enorme, monstruosa, que clama a Déu.

Si la interpretació de Pere Aznar és falsa, és necessari que sigui desmentida ràpida i enèrgicament.

Però lluny d'ésser desmentida, temem que l'equívoc es va consolidant, a benefici de les entitats revolucionàries. Ahir, dissabte 4 de juliol, van omplir-se les parets dels carrers amb un cartell del *Sindicat Mercantil de Barcelona* (F. U. T. M.) fent propaganda de l'entitat, signat pel president Martí Sans i pel secretari general Jordi Arquer, en el qual hom crida especialment l'atenció sobre el *carnet professional*, dient que el Sindicat el ve propugnant des d'abril del 1935. Seguidament, amb grans titulars, estampa aquest anunci-amenaça: «*Sense el carnet professional, no es podrà treballar*». Aquesta forma d'expressar-se no és pas gaire tranquilitzadora...

Per altra banda, un sindicat catòlic (Unió de Treballadors Cristians de Catalunya) propaga el carnet sindical de l'entitat, actitud molt justa, però que no és exactament la que resulta de la declaració patronal, segons la qual no es tracta de carnet sindical donat pels sindicats, sinó de carnet professional facilitat pel Jurat mixt. Repetim que la cosa té importància i que és urgent d'aclarir.

Si es tracta d'un carnet professional, serà una simple tarja d'identitat, un tràmit merament fiscal i administratiu, una cèdula més, un requisit enutjós, i en el fons perfectament inútil, pel que caldrà passar, com per tantes inscripcions en el cens professional, com a dotzenes de vegades s'ha fet en aquests anys. La cosa no tindrà, si és així, major importància.

Però ¿s'acontentaran amb aquesta tarja sense conseqüències, els que han pledejat sota la capa del *carnet professional* el carnet *sindical* amb tota la intenció d'un monopoli exclusivista? ¿S'acontentaran amb un carnet professional, tramitat i atorgat pel Jurat Mixt, els qui han parlat de carnet amb el to de conquesta sindical, fent-lo cavall de batalla d'aquesta vaga? Se n'aconsolaran els qui volen donar al carnet tota la significació sindicalista de subjecció cega i total dels obrers d'un ram a l'organització, subjecció en vida i mort, en cos i ànima, a la potestat sindical, i divorci absolut de la potestat del patró? ¿Se n'acontentaran els qui, oi més, esperen del *carnet sindical* una font de cotitzacions, un recurs d'ingressos que el carnet del Jurat Mixt no podrà donar? Tant de bo que se n'acontentin, i jo no demano ni aspiro a altra cosa, però certament cal estar previnguts per si, malgrat de la bona fe dels representants patronals que han votat i aprovat una cosa perfectament legal i justa, els sindicats, amb els procediments que els són propis, amb els procediments de l'amenaça, la coacció i la vaga, passessin (com tantes vegades passen) per damunt de les lleis i per damunt dels propis acords, i exigissin el carnet sindical amb totes les conseqüències. Llavors començaria la veritable batalla.

Esperem conèixer els acords definitius i signats quan publiquin les noves bases del Ram Mercantil Llavors veurem l'abast exacte de la qüestió, i veurem tot seguit en la pràctica l'ús que en fan els sindicats revolucionaris. Mentre això arriba, és tal vegada qüestió de dies (de segur quan aquestes ratlles arribin a la llum, l'acord ja haurà estat fet públic), caldrà prendre resoltament posició mental contra el carnet sindical revolucionari, contra el carnet que, seguint la negra tradició, pretengué junyir tothom sota l'obediència dels sindicats comunistes i socialistes, que en aquest cas concret són el C. A. D. C. I. i el Sindicat Mercantil (F. U. T. M.).

Sabem que ha bastat que es comencés a parlar de carnet obligatori, perquè els sindicats catòlics de dependents, malgrat d'ésser molt petits i d'escassa significació (el de la Unió de Treballadors Cristians de Catalunya i el de l'Acció Social Popular), es vegin assetjats per una multitud de dependents que hi corren a demanar carnet, per tal de fugir del carnet revolucionari, i de defensar-se'n amb anticipació. És el mateix cas que en 1919 féu créixer de molts centenars d'associats la petita Unió Professional de Dependents del P. Palau. Aquest fet, gest de defensa instintiva, és altament ple de significació. Jo només voldria que la dialèctica sindical cristiana s'acomodés a la realitat d'aquest magnífic moviment instintiu. Els dependents que han corregut a abrigar-se en la bandera cristiana no han pas tingut en compte que l'altra bandera oferia moltes més garanties d'èxit en matèria d'augments de sous, de reducció d'hores de treball, i de reivindicacions materials i econòmiques. Però molt més que els augments de sous, molt més que la reducció d'hores, molt més que les bases, molt més que les garanties i drets sindicals (certament de major eficàcia en els revolucionaris que en els catòlics), han preferit aquells dependents el primer i principal valor: la defensa de l'esperit, la defensa de l'ànima.

¿Per què no dir, d'una vegada, les associacions obreres catòliques, a les quals jo sincerament voldria canviar aquest nom llòbrec i desacreditat de *sindicats*, que sempre, en la nostra terra, almenys, i en les nostres ciutats industrials, tindrà tràgica resonància (m'asseguren que el P. Palau no volgué posar el nom de sindicat a les seves associacions, sinó el d'*Unió professional*), per què no dir amb valentia i repetir ben clar i posar de relleu amb energia que el primer interès que defensen no és pas interès

Aigua "VICHY CATALAN" i "FUENTE ESTRELLA"

BALNEARI A CALDES DE MALAVELLA (GIRONA)
TEMPORADA OFICIAL DE 15 JUNY A 15 OCTUBRE

Administració: Rambla de les Flors, 18 :: Telèfon 18552 :: BARCELONA

professional, sinó l'interès religiós i espiritual, en primer terme i per sobre de tot altre interès, àdhuc lícit i legítim? ¿Per què no dir que és característic de l'obrer cristià valorar *la religió per sobre de la professió*, mentre que és característic de l'obrer revolucionari fer servir la professió precisament per a fer perdre la religió i la fe? És hora de dir ben alt i ben clar que l'actitud instintiva dels obrers cristians, dels dependents cristians, en acollir-se espontàniament i cercar refugi en un sindicat catòlic, està precisament en no valorar ni reconèixer NI AGRAIR les millores professionals que han vingut aconseguides pels procediments anticristians de la coacció i la violència i que han vingut acompanyades de la deserció i de l'apostasia, terrible preu, preu inhumà, preu injust, que els obrers cristians no paguen, ni volen pagar, ni pagaran mai.

Aquesta serà la posició cristiana en el front de batalla definitiu. Però, ah!, quan la fera es vegi descoberta, i desemmascarada! Amb quina ràbia, amb quina fúria, caurà sobre nosaltres! Ah, quan el socialisme es vegi al descobert i al nu, quan es vegi ensenyant al sol, arrencades les falses vestidures professionals, ensenyant la vergonya nua del seu òrgan generador anticristià, que és el seu pensament fonamental i la base de la seva filosofia!

Lectors, amics, germans, obrers, ja fa temps que us ho dic, i jo sempre us he parlat en línia recta. Fa vint anys que dic el mateix: que el socialisme no va contra els rics, no va contra els burgesos, no va contra els explotadors, no va en favor dels obrers ni dels pobres, no va en favor de la justícia. Que no fa justícia ni l'ha feta mai, ni sap ni vol saber on és la justícia, perquè nega Déu, que és el Just Absolut, i nega el seu regne, que és el regne de la Justícia certa, pròxima i eterna. Va contra Déu i contra Crist. Va contra els qui són de Déu i contra els qui són de Crist. És així que, de fills de Déu i fills de Crist, en trobarem molts més o molt més sincers entre els pobres, entre els obrers, que entre els patrons i entre els rics. Doncs va contra els pobres de Crist, i contra els obrers de Crist. I aquests són els que se senten directa i personalment amenaçats i ferits en les ofensives i aproximacions del socialisme. Aquests són els que se senten directament amenaçats en la present ofensiva del carnet.

No és pas als amos, a qui el carnet més preocupa. És als treballadors cristians, als quals esvera i esgarrifa, més que qualsevol amenaça d'explotació patronal, rebaixa de salaris o augment d'hores, pèrdues al capdavall transitòries, poca cosa al costat de la pèrdua irreparable de l'ànima, caçada en les teles de la inscripció forçosa al sindicat revolucionari. Inscripció forçosa vol dir participació forçosa de les idees i doctrines revolucionàries, doctrines de mort eterna.

* * *

Jo voldria ara que els socialistes em contestessin una pregunta. Si la religió és l'opi del poble, segons la fórmula que és base fonamental del sistema i de la dialàctica socialista — segons veiérem, damunt d'un text autèntic, l'altre dia; aquella fórmula infame que ens fem un deure de combatre a mort —, a veure com s'expliquen el fet que ens està ocupant. L'opi enerva, deprimeix la voluntat, acobardeix, ensopeix en somnis egoistes i voluptuosos. ¿Com és, doncs, que els obrers que tenen religió, que «prenen opi», són els més amatents a resistir contra el carnet, a no pendre el carnet, a rebellarse contra el domini socialista, essent així que llur actitud és un pur sacrifici, que corren perill, que seran amenaçats i que algun d'ells pot pagar la revolta contra el socialisme amb la persecució i la mort? Si la religió és opi, com s'expliquen els socialistes el fet dels sindicats cristians? Com és que els obrers que haurien d'estar més «embriagats d'opi» siguin els primers a resistir, els primers a plantar cara, els primers a desmentir la iniquitat del despotisme socialista i els primers a refusar el carnet socialista, sabent que aquest refús els pot costar la persecució, l'agressió i el perdre el pa i la feina? Quin *opi* és aquest que així fortifica els individus i els fa rebellar-se i ésser valents i posar-se a punt de sacrifici?

Aquest número de CATALUNYA SOCIAL :: ha passat per la Censura governativa ::

La Unió de Dependents d'Acció Social Popular i la vaga del ram mercantil

Els que no coneixen prou el nostre sindicat, el seu esperit profundament cristià, la seva actuació eminentment professional, han cregut potser que ens havíem creuat de braços davant el conflicte del ram mercantil, perquè no havíem publicat cap manifest ni ens havíem dirigit a l'opinió pública d'una o altra forma.

No; la nostra entitat no s'ha creuat pas de braços davant d'un conflicte com el que es presentava. Fidel tothora a la tàctica que el sindicalisme catòlic té establerta per a casos semblants, hem cregut més eficaç, com a associació professional legalment constituïda, dirigir-nos als organismes i autoritats competents i responsables i manifestar-los quin era el nostre pensament sobre el projecte de bases presentat, per tal que la veu d'un autèntic sindicat catòlic pogués ésser tinguda en compte allà on calia, i per tal de no deixar sense defensa la gran massa de dependents que, no figurant encara avui als nostres rengles, veu, no obstant, les coses com les veiem nosaltres.

Per això el dia 15 del corrent, abans que comencés la vaga, enviàrem un escrit al President dels Jurats Mixtos corresponents, el qual transcrivim a continuació, i el dia 17 n'enviàrem còpia a l'Honorable Conseller de Treball de la Generalitat, acompanyada d'una lletra fixant la nostra posició.

El que la U. D. A. S. P. no ha volgut de cap manera, és fer públic el seu informe abans d'hora, per estimar que no era prudent que la seva ponderació pogués ésser interpretada altrament. Tenim un tan alt sentit de la nostra responsabilitat com a dirigents d'un sindicat catòlic, estimem tant l'honor d'aquest sindicalisme, que no voldríem mai que per l'enteniment de ningú pogués passar la més lleu sospita que el sindicalisme catòlic de casa nostra fos un sindicalisme groc, de rebenta-vagues. No; nosaltres defensarem sempre, decididament, totes aque-

lles reivindicacions que siguin justes, necessàries, fonamentades i oportunes, i collaborarem paral·lelament amb totes les organitzacions, quan es tracti sincerament i exclusiva de la defensa dels veritables interessos professionals, que es propugnin també amb un veritable esperit social. Però això tampoc no ens vedarà mai de manifestar ben clar el nostre criteri, sense demagògia, sense propòsits d'efectisme propagandístic, i a l'hora que estimem més oportuna, que mai no és l'hora passional que aquests dies hem viscut.

És el que fem avui. I ara deixem a l'opinió pública, i principalment als dependents en general, que jutgin serenament la nostra actuació.

«Honorable senyor :

«Unió de Dependents d'Acció Social Popular», associació professional obrera, inscrita en el registre especial amb el número 275, domiciliada al carrer del Pi, 12, primer, primera, associació purament professional, netament catòlica i sense cap lligam ni influència política, encara que representi numèricament una minoria dintre la minoria general de dependents professionalment organitzats, però conscient de la força de la doctrina sindical que representa, ha cregut era un deure seu, en els moments actuals, en què es discuteixen noves bases de treball, d'exposar el seu criteri als organismes competents.

La nostra «Unió de Dependents d'Acció Social Popular, que s'inspira, en tota la seva actuació, en la doctrina social catòlica, afirma :

que la pau social necessària a la prosperitat de la pàtria i l'organització professional, base indispensable d'aquesta pau, no poden ésser realitzades més que per l'aplicació dels principis de justícia i caritat cristianes ;

que l'home és l'element essencial de la producció i, per consegüent, ell és a la vegada la causa i el fi. És, doncs, imprescindible que les condicions mateixes de la producció permetin el desenvolupament normal de la personalitat humana per la justa satisfacció de les seves necessitats materials, intellectuals i morals en l'ordre individual, familiar i social ;

que el règim econòmic i social dels temps moderns està en contradicció sobre punts essencials amb els principis cristians i que per una evolució orgànica i legal s'ha d'assolir una transformació de la societat i de l'economia d'acord amb els principis que propugnem.

Fetes aquestes afirmacions, que ens defineixen suficientment, exposarem, sense entrar en qüestions de detall, la nostra opinió sobre els punts principals que creiem s'han de tenir en compte actualment en la confecció d'unes bases de treball :

Oportunitat d'unes bases de treball. — Un millorament progressiu de les condicions de treball de la dependència mercantil és just i necessari ; però, en establir noves bases de treball, s'han de tenir sempre en compte la situació econòmica nacional i l'estat del comerç i de la indústria en general i les particularitats que aquest presenta a casa nostra, com també la situació en què es troba el dependent. Abans, també, d'estudiar unes noves bases de treball és lògic que se sàpiga si les antigues bases han estat íntegrament aplicades ; en la negativa, és el deure de tot sindicat veritablement professional d'exigir primer l'aplicació de les antigues bases, demanant als poders públics llur ajut per a fer la deguda inspecció. És convenient que els patrons estiguin plenament convençuts que han de complir amb llurs deures professionals. Si no, l'establiment d'unes bases de treball no seria més que una ficció, i no tindrien l'eficàcia que han de tenir per a l'assoliment de la pau social.

Reducció d'hores de treball. — Si aquesta reducció no pot ésser aplicada amb caràcter nacional i fins i tot amb caràcter internacional, el comerç i la indústria de casa nostra es trobaran en un estat d'inferioritat sobre el comerç i la indústria de fora ; i tenint en compte que la vida del comerç i de la indústria està lligada íntimament amb la vida collectiva dels seus treballadors, és indubtable que la dependència mercantil de casa nostra en quedaria perjudicada. Hem de propugnar, per consegüent, per la reducció d'hores de treball amb caràcter almenys nacional ; però seria de desitjar que fos amb caràcter internacional.

Descans dominical i festa sencera en festa de precepte i altres dies festius. — El treball els diumenges i dies de festa de precepte i altres dies festius ha d'ésser reduït a l'estrictament necessari. Això ja porta en si una reducció d'hores de treball setmanal i anual, que no pot perjudicar el comerç i la indústria de casa nostra, i no és just que, per la nostra comoditat i no per necessitat, es faci treballar uns dependents, encara que siguin una minoria. Quant a les festes de precepte, s'han de respectar les conviccions religioses dels dependents catòlics i no, per esperit sectari, negar-los un dret que no poden perjudicar mai la dependència en general, ans afavorir-la.

Unes aigües excepcionals per la seva composició
i per les seves famoses propietats terapèutiques

Balneari TERMES ORION

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Malalties del sistema nerviós i de la circulació. — Hipertensió arterial; apoplexia. — Artritisme i Reumatisme. — Processos quirúrgics. — Malalties de la dona

TEMPORADA: DEL 15 DE MAIG AL 31 D'OCTUBRE

EN BEGUDA: AIGUA ORION

Edat d'entrada a la professió. — Evidentment s'ha de retardar l'edat d'entrada en la professió, per tal de reduir l'atur forçós; però hem de procurar que aquesta joventut empleï aquest temps per a formar-se més convenientment, perllongant l'escolaritat amb uns cursos d'orientació i de formació professional.

Salaris. — En la fixació de salaris hom no pot descuidar, com hem dit abans, la situació de l'economia general i l'estat del comerç i de la indústria en tota i cadascuna de les seves branques, però sobretot les particularitats que tenen a casa nostra, així com la situació actual del dependent. Aquí és més convenient que se sàpiga si els salaris fixats en les antigues bases són escrupulosament satisfets, per a fer-se càrrec de si la injusta situació econòmica de molts dependents prové en part de la no aplicació de les antigues bases referent a aquest punt. Abans que tot, una inspecció severa és necessària.

S'ha de tenir en compte, en la fixació dels salaris, el valor professional del dependent.

Treball a hores. — Amb el fi de remeiar en part l'atur forçós i en vistes a la pròpia salut del dependent, s'ha d'evitar que el dependent, o tot altre treballador que ja treballi les hores diàries fixades en les bases, pugui treballar, a més a més, a hores, en altres cases, o, si treballa sempre a hores, no siguin en total més de les hores diàries especificades en les bases com a jornada de treball.

Intrusió d'empleats i jubilats de l'Estat, Generalitat, etc. — És de justícia que, mentre hi hagi elements de la nostra professió en atur forçós, no es pugui acceptar que elements d'una altra professió ocupin llurs places.

Acomiadaments. — Fins i tant no existeixin una assegurança de jubilació digna i una altra contra l'atur forçós, s'han de mantenir indemnitzacions elevades, ja que elles constitueixen l'única penyora, en mans del nostre estament, de que no seran llançats al carrer de qualsevol manera per substituirlos, per exemple, per dependents amb dret a salari inferior. S'ha d'exigir de totes maneres una veritable comprovació de la justificació de l'acomiadament.

Fallida o dissolució del negoci. — En tots els casos els dependents han de cobrar, sigui com sigui, les quantitats que se'ls deuen en concepte de sous, comissions i acomiadaments, i això en el termini més curt.

En casos de fallida, dissolució del negoci, cessió, traspàs o venda, els dependents haurien de tenir dret a les mateixes indemnitzacions, com si fos un acomiadament justificat. A menys que els successors es facin càrrec del pagament d'aquestes indemnitzacions en ésser després acomiadats per ells.

Carnet professional. — La llibertat sindical és un precepte constitucional, i a cada individu li ha d'ésser garantit i respectat el dret a associar-se al sindicat que estigui més d'acord amb la seva manera de pensar, mentre el dit sindicat sigui legalment constituït; per consegüent, no es pot admetre la institució d'un carnet professional si per adquirir-lo s'ha de pertànyer a unes determinades entitats amb exclusió de les altres.

La sindicació per ideologies no és més que una classificació de l'estament treballador, que no disminueix en res la força sindical, quan es tracta de sindicats purament professionals; ans al contrari, augmenta l'autèntica força sindical, quan les reivindicacions són justes, necessàries, fonamentades i oportunes, i no tenen cap finalitat política o subversiva.

El carnet professional només por tenir com a finalitat la reglamentació de l'exercici de la professió de dependent, per a donar accés a la nostra professió únicament a qui hagi demostrat les necessàries aptituds.

Borsa de treball. — No pot haver monopolis; totes les associacions professionals legalment constituïdes, sense excepció, han de tenir llur borsa de treball.

Règim complet d'assegurances socials. — S'ha d'estudiar, amb la major rapidesa, d'establir un sistema d'assegurances socials eficaç, contra els principals riscos que amenacen la família treballadora: atur forçós, accidents del treball, malaltia, mort prematura, vellesa, invalidesa, etc. El seu establiment és un dels més sòlids factors de la pau social. El sistema que s'adopti ha d'estar d'acord amb les possibilitats de l'economia del país. Nosaltres sempre preferirem un bon i complet règim d'assegurances socials a uns augments de salaris.

Subsidi familiar. — La doctrina social catòlica ha estat la primera a propugnar per la implantació del salari familiar, per ésser un mitjà de defensa de la família, base indiscutible de la societat. Ara, que, per a no perjudicar els mateixos dependents casats i anar en contra de la seva veritable finalitat, l'únic sistema eficaç i just, per ara, és el de les caixes de compensació. No podem admetre el subsidi familiar, pagat directament pels patrons, com tampoc no es pot barrejar en les caixes de compensació per al subsidi familiar cap altra garantia que la seva específica.

Per garantia del mancament de pagaments de sous, etc., pels patrons insolvents s'ha de buscar un altre sistema, però mai la caixa de compensació per al subsidi familiar, que té la seva pròpia fina-

Ja que no som més que, numèricament, una minoria, i que les lleis actuals no ens permeten tenir representació en els Jurats Mixtos, no ens queda altra cosa que significar la nostra confiança en què aqueix organisme que la V. H. tan dignament presideix tindrà en compte els nostres suggeriments, que no són més que l'expressió d'un autèntic esperit social de cara al bé comú.

Déu us doni molt anys de vida.

Barcelona, 15 de juny del 1936. — El President, A. Pons. — El Secretari, B. Teixidor.

Honorable senyor President dels Jurats Mixtos del Comerç a l'engròs i del Comerç al detall de Barcelona.»

Perfil setmanal

La posta del marxisme

PER GASTON GERARD

Potser hi haurà algun lector que demostri estranyesa davant d'aquest títol, tot just en aquests moments en què el marxisme sembla trobar-se exuberant, ple de vida i disposat a combatre en tots els camps de l'Europa de la post-guerra. Vagues arreu, ocupacions de fàbriques i tallers, peticions constants per a augmentar salaris, reduir hores, etc. I tot això, pot implicar la mort del marxisme, demanarà algun lector?

Sí; tot això és la mort del marxisme. Més ben dit, la revifalla de la mort. I si no, seguiu un xic els nostres raonaments, i creiem que ho veureu, amics lectors, ben clar.

* * *

El marxisme, segons Carles Marx, descansa en un quants postulats econòmics i socials, que han fracassat de la manera més rotunda arreu del món. Les grans concentracions de capital, que, si es produeixen, és a base de societats anònimes, en general, que redueixen les participacions de cadascú i que fins i tot de vegades serveixen per a repartir el capital (accions de treball, per exemple), no es produeixen en poques mans, com Marx pronosticava. La multiplicació del proletariat i la desaparició de la classe mitja, que així mateix ho pronosticava el teòric socialista, no es manifesta enlloc; car les estadístiques ens demostren com la indústria i sobretot el comerç es troben més en mans de les classes mitjanes, que no pas en poder dels rics; el proletariat no ha crescut pas del temps de Marx fins ara. L'opulència en unes poques mans i la misèria en la majoria, efectes de la concentració de riqueses, no es veu avui tampoc, ja que mai la classe obrera no havia estat a un tan alt nivell de vida com ara, i mai no s'havia vist tan protegida per lleis socials dictades pels Estats, que la posen a cobert de bon nombre dels riscos del viure. I així podríem seguir l'enumeració dels fracassos de les lleis de Marx, que resulten avui absolutament inaplicables, com ja hagué de començar a notar-ho el propi Lassalle, deixeble de Marx, que es veié obligat a rectificar en part la doctrina del seu mestre.

A més, actualment, hem pogut tenir una experiència concreta: la de Rússia, on Lenín va voler implantar el marxisme total, i no reeixí. I al cap de pocs anys de la mort de Lenín, el marxisme es troba en franca fallida a Rússia, on la recció és franca fins i tot en les esferes governamentals i on el més que s'ha arribat a fer és transformar un país exclusivament agrícola en país industrial, gràcies precisament al capitalisme, encara que aquest capitalisme l'hagi manejat l'Estat. Allí, no sols no hi havia obstacles per a la implantació del marxisme, sinó que hi havia desig i enormes facilitats per arribar-hi; tots els instruments de la riquesa, del govern, de tot, es trobaven i es troben encara en part en mans dels dirigents marxistes, que podien operar damunt d'un poble i d'una terra verge en aquest extrem. Tot i això, les lleis que ara es va donant la U. R. S. S., i especialment el projecte de Constitució que ara es troba en estudi i en vies d'aprovació, parlen de tot menys dels grans principis d'aplicació del marxisme. I el proletariat creix!...

Marx ha mort, doncs, i ha fracassat al cap d'una mica més de cinquanta anys de l'exposició de la seva doctrina. Hi ha algun estudiós dels fets socials que pugui dubtar-ne?

* * *

Doncs bé, dirà el lector, i l'agitació social que patim, a què es deu, sinó al marxisme?

En el marxisme, com en tota doctrina revolucionària, cal distingir el seu aspecte constructiu, que és el propi de la doctrina, i el seu aspecte negatiu, que és comú amb tota doctrina que vol ésser renovadora. I el que resta del marxisme al món és precisament aquesta segona part, és a dir, el llevat d'odi i de males passions que ha portat la lluita de classes, males passions que enterboleixen els cervells i fan vibrar els cors de les multituds. Aquestes volen canviar el sistema actual, destruir l'existent, i això ja no és marxisme, sinó esperit negatiu. Però la possibilitat de la seva substitució pel sistema pròpiament marxista, on resta, després del fracàs dels principis marxistes en l'economia mundial i del fracàs del marxisme a Rússia?

Avui assistim a la lluita d'unes classes socials que es consideren postergades en els beneficis de la vida, contra les altres classes que es beneficien majorment dels béns materials. Però aquesta lluita, en nom de què? D'una major justícia en el repartiment de béns? Ho acceptem en absolut; però d'aquí a parlar de la doctrina de Marx com a cosa d'èxit immediat, hi va tota la distància que separa la doctrina i el seu fracàs, precisament. La lluita acabarà com sigui, que no podem ésser profetes. Però no acabarà mai segons les lleis del marxisme, puix que aquestes han anat fracassant en pocs anys i a mesura que el món ha tractat de tenir-les en compte en el seu viure social.

S'ha trencat al món una espiritualitat, i es tracta de suplir-la per una altra. Però això ja no és en nom de cap doctrina, sinó per una simple lluita vulgar, com ha existit en tot moment de la història, sobretot en el moment de les grans crisis espirituals, com la que avui patim tots plegats.

No sabem on ens conduirà aquesta lluita. El que sabem d'una manera certa i positiva és que ja no ens pot conduir a la implantació dels principis de Carles Marx; aquests han fracassat definitivament en el camp dels fets, que estan per damunt de tota teoria.

El socialista belga Henri de Man, la doctrina del qual ha estat exposada en dues obres cabdals i molt interessants, ens porta per la mà a l'anàlisi de la crisi del marxisme, i ens fa veure la seva posta davant els factors psicològics de l'home, que Marx es va descuidar de tenir en compte quan va construir la seva dissortada teoria.

Ja sou subscriptors
de CATALUNYA SOCIAL?

Vida Catòlica

Resolucions de l'assemblea de Cardenals i Arquebisbes francesos. — En la darrera conferència dels cardenals i arquebisbes de França es condemnà la radioestèsia i l'exercici de la medicina i, per segona vegada, la publicació *Terre Nouvelle*. A la vegada prengueren certs acords que, si bé únicament afecten els catòlics francesos, bo és que els coneguin els nostres catòlics, per tal de conèixer l'esperit dels nostres veïns. Referent a l'ensenyança del Catecisme, expressaren el desig que es multipliquin els Catecismes voluntaris i que tots s'articulin amb l'arxiconfraria dels Catecismes de París.

Si bé l'assemblea féu constar amb plaer que, arreu, rectors i vicaris manifesten gran zel per l'ensenyança del Catecisme, s'insisteix perquè a tot arreu on hi ha nuclis anexos a la parròquia el rector hi vagi, una vegada per setmana, a ensenyar catecisme. A propòsit de la primera comunió dels infants, s'insisteix perquè en parlar-los de la comunió es parli especialment de la comunió pasqual. També s'insisteix en què es compleixi lo prescrit en ço que a la confessió dels infants fa referència.

S'encoratja l'organització de concursos parroquials i diocesans de Catecisme. A la vegada es declara veure amb satisfacció l'establiment d'un examen oficial de Catecisme, presidit per un delegat del bisbe, abans de rebre la comunió solemne.

L'assemblea recomana que els bisbats, en fer l'examen de comptes, comprovin que en els pressupostos parroquials es consignen i es paguen les quantitats assignades als empleats del culte, especialment en aquella part que fa referència a la contribució a la caixa de salari familiar.

Informada l'assemblea dels esforços fets en certes regions pels adventistes, pentacostistes, antonistes i coneguts els estralls i apostasies provocades per aquestes sectes, estima convenient posar la població cristiana en guàrdia contra preteses curacions, contra les supersticions i les suggestions violentes que acompanyen aquests guariments.

L'assemblea, amb tot i reconèixer els valors morals continguts en el moviment d'Oxford, posa en guàrdia els catòlics contra certes tendències d'aquest grup d'inspiració protestant.

En ço que a l'excursionisme fa referència, l'assemblea expressa els seus desigs sobre que el consiliari general i els consiliaris diocesans exerceixin una vigilància rigorosa sobre l'ús atorgat per Roma als exploradors de França de poder tenir missa a l'aire lliure.

Que els consiliaris siguin invitats a comunicar al consiliari diocesà l'indret on es facin campaments, i que procurin obtenir el «cèlebret» del bisbe diocesà per mitjà del consiliari dels exploradors de la diòcesi.

Certs rectors i vicaris acompanyen grups de senyoretes a Lourdes, a altres indrets de romiatges, i, a vegades, a colònies de vacances, sovint barrejant-se entre elles.

L'assemblea estima que aquests costums són reprovables; els sacerdots poden, certament, dirigir els romiatges de senyoretes; però han d'evitar, tant com puguin, de viatjar en grups amb elles i de barrejar-se entre elles en hotels i en les cases de colònies de vacances. Convé que en aquest terreny, com en tot altre, actuïn d'acord amb les prescripcions del Dret Canònic i de les sinodals diocesanes.

Una «Summa» catòlica contra els sense Déu. — D'un temps ençà, el bolxevisme materialista ha entaulat d'una manera acarnissada i amb un gran desplegament de forces una lluita contra la Religió i, d'una manera particular contra el Catolicisme, una lluita ferotge i de tots els instants.

Boukharine ha escrit en son llibre l'*ABC del Comunisme:* «la religió i el comunisme són incompatibles tant en la teoria com en la pràctica». Els seguidors del comunisme, desitjant fer-se seva la personalitat humana i reduir-la a no ésser altra cosa que un instrument dòcil a les mans llurs, comprenen bé que, per arribar a aquest objectiu, els interessa, abans que tot, extirpar la fe en Déu. Un dels mitjans més eficaços serà, per tant, el de posar a les mans dels ingenus documents que facin veure que «la ciència moderna ha demostrat d'una manera definitiva que Déu no existeix» i, per consegüent, l'absurditat de tota religió, «vestigi abjecte del capitalisme en la consciència humana».

Per tal respondre i llançar un contraatac victoriós a aquestes doctrines, un grup de savis catòlics acaba d'escriure un «Essai de somme catholique contre les sans Dieu».

Aquest preciós volum, publicat sota la direcció autoritzada de Ivan Kologrivof, «no és pas un catecisme, menys encara una enciclopèdia teològica o científica. Es presenta com una «summa» de les qüestions principals entorn de les quals es concentra l'esforç dels prosèlits de l'antireligió.

Desitjant que aquesta obra pugui servir de contrapartida al «Manual antireligiós» publicat pel Consell Central de la Unió dels ateistes militants de Rússia, els autors han tractat amb el mateix ordre que aquest les diferents qüestions. Volen afirmar d'una manera rotunda, enfront de tota propaganda ateista i marxista, que la relació de l'home amb el món és normalment, és a dir, essencialment, una relació religiosa; que l'ateisme, «la negació proletària» de tota religió i de tota manifestació religiosa, no és altra cosa que l'herència d'un règim d'explotació material i espiritual de l'home per l'home.

El P. Blasie tracta, en el primer capítol, amb competència singular, de «l'existència de Déu i l'ateisme proletari». El P. Antoni Romana, de l'Observatori de l'Ebre, tracta, en el segon capítol, «El món, el seu origen i la seva estructura, davant la Ciència i la Fe». El P. Ruschkamp, eminent biòleg del Collegi de Sant Jordi, de Franckfort, tracta del problema «D'on ve la vida?» El professor de l'Institut catòlic de Tolosa tracta del tema «El transformisme davant la Ciència i la Fe».

Josep Termus, professor de Teologia de Valkenburg, respon a la pregunta que molts fan: «Hi ha una ànima?» Henric Lubac, professor de Teologia a Lió, tracta de «L'origen de la Religió». Henric Fehner, de Metz, estudia «El problema de Crist». Els PP. Bonsirvin, d'Enghien, Deffrennes, de l'Action Populaire; Huby, redactor d'*Études*, examinen aquests problemes: «Lloc i temps on aparegué el Cristianisme»; «Les condicions econòmiques i socials de l'establiment del Cristianisme»; «El Cristianisme primitiu i el seu marc històric». Segueixen els estudis del P. Malevez, professor de Luvai-

na, sobre «L'Església cristiana, catòlica, romana»; del P. Lecler sobre «Els orígens del Cristianisme a França»; del P. Duhr, d'Enghien, que tracta «Els orígens de la reforma protestant»; del P. Passage, redactor d'*Études*, qui estudia «La Religió i el progrés polític i social». El professor Arnou, de Lille, hi tracta el tema «La Religió i la crisi actual del capitalisme».

P. de Bruin hi té un treball interessantíssim sobre «El materialisme dialèctic» (Filosofia del proletariat). I darrerament Jaume de Bivort, de l'institut internacional antimarxista, hi estudia el «Moviment dels sense Déu i la seva acció al món (1917-1936)».

Aquesta enumeració esquemàtica dels treballs i dels noms dels autors dóna una idea de la importància i de l'interès capital d'aquesta publicació. Cada capítol va seguit d'una bibliografia.

L'«Essai d'una Somme catholique contre les sans Dieu», treball sumament útil, mereix la més gran difusió. Els seus autors tots són sacerdots i especialistes eminents. No és pas la millor prova, la prova concreta, viva, que la fe no contradiu la vertadera Ciència, i que solament quan aquesta es deixa guiar per aquella, s'aproxima més a la veritat? Tots aquells que es preocupen — i tots ens en devem preocupar — de combatre l'empresa malvada dels ateistes i tots aquells que vulguin conèixer bé els orígens de la nostra Religió, han de llegir aquest llibre.

Moviment cultural

G. K. Chesterton. — Ha mort, fa poc, a Londres, aquest gran escriptor que, durant quaranta anys, amb els seus articles lluminosos, publicats en l'*Illustrated London News*, ha delectat el públic anglès. La fama d'aquest escriptor era universal: el seu «Sant Francesc», el «Retorn de Don Quixot», «Ortodòxia», «L'Esfera i la Creu», «L'home perdurable», «La Vida de Dickens» han estat traduïts en la majoria de les llengües europees.

Desconeixedors de la gran personalitat de l'escriptor anglès, ens plau transcriure el que diu d'ell Paul Renaudin en *La Vie Catholique* del 20 de juny:

«Aquest fill de Londres, ple de promeses brillants, poeta als quinze anys, artista, prenia en la seva joventut la figura d'un romàntic endarrerit: gegant que portava llarga capa i barret negre d'ales amples, passejava pels carrers de Londres i per les tavernes la seva magnificència i el seu esperit jocós, i de paradoxa. La vocació pel periodisme l'havia capturat. En 1900 es feia partidari dels boers, lluitant amb un fracàs contra l'imperi. Als vint-i-cinc anys era a la vegada misteriós i cèlebre. Començava a sembrar per l'Anglaterra grisa les espurnes d'un esperit brillant, que tractava tots els temes amb tanta bondat com audàcia, les fantasies del qual eren d'un poeta, les paradoxes d'un pensador, i la seva novella era la d'un home que sentia l'element tràgic de la vida més ordinària. Aliava, amb una mena de miracle, el periodisme i la profunditat. El torrent de la seva prosa no feia pas solament scroll d'imatges i reflexos brillants; tenia al fons vertadera arena d'or.

Periodista, al cap i a la fi, tota la vida serà un assagista. Les biografies de Browning, de Dickens, de Cobbet no són per ell altra cosa que un mitjà per dir tot el què li sembla. Les seves novelles són assaigs, discussions, allegories, on ell desplega i broda temes socials, històrics o morals. Chesterton no busca l'obra d'art; té massa coses per dir. Cada llibre que escriu és un raig continuat i resplendent d'idees.

Però quina ha estat la missió d'aquest pensador? Cosa curiosa; en l'Anglaterra del 1900 pren d'una manera violenta i joiosa la figura de reaccionari. A. Marois, en comparar-lo a Kipling, a Wells i a Bernard Shaw, en el retaule de la història de les idees angleses l'ha nomenat l'«antimodern». Cal entendre-ho. Chesterton no menysprea pas del món actual altra cosa que allò que el separa de tot el passat cristià, allò que fa malbé la seva herència, mentre ell es relliga a allò que és pel damunt del temps, a lo que és etern. L'Edat Mitjana li sembla més real i més viva que el nostre racionalisme modern pobre. Reaccionari d'avantguarda, si es pot dir, té el sentit dels valors que no passen mai. Ni crític ni pessimista, tot al contrari, té l'instint de l'optimisme cristià que suspèn l'explicació, com el progrés del món, a l'amor de Déu i no a la raó dels homes.

Venia de bastant lluny. Emperò, als vint anys, aquest jove agnòstic ja no respirava l'atmosfera eixarreïda del protestantisme o de l'intellectualisme anglès. Des de llavors va començar a reconstruir-se una filosofia més generosa, més viva i més poètica. Un dia, amb una franquesa ruda, declararà que tots els homes del seu temps són heretges, i quan li demanaran que defineixi la seva posició, es donarà compte que l'Ortodòxia que els contraposa no és res més que el Cristianisme. Llavors, comparant-se ell mateix a un «yachtman» que per un petit error de direcció descobreix l'Anglaterra, i, prenent-la per una illa nova, reconeix lleialment que ell estudia el Catecisme i que era el Catolicisme el què el seu pensament reclamava de llarg temps. (La seva conversió data del 1922). «La nostra generació, per haver volgut caminar massa de pressa, durant alguns anys, es troba en un retrocés de divuit segles».

Hi ha qui s'ha ocupat del valor de l'«ortodòxia» de Chesterton en sentit teològic estricte. A nosaltres ens és suficient observar que fou una reacció brillant per al pensament cristià l'adquisició d'un esperit vigorós i lliure com el de Chesterton.

Entre les adhesions que es compten durant els darrers cinquanta anys, la de Chesterton farà època. La seva refutació de l'evolucionisme en «L'home eternal» és d'un brio i d'un esclat de pensament que impressiona els esperits més previnguts. Tots aquells que han llegit el seu «Sant Francesc d'Assís», per més que l'autor ha volgut prendre tan solament en son model «la posició d'un home modern, curiós i profà i ordinari», han pogut advertir com aquest profà sentia profundament l'amor cristià i la santedat cristiana. És un bell llibre per les seves qualitats literàries i per l'espai d'adivinació que s'estableix entre el pintor i son model; és emperò també un bell llibre per a comprendre profundament el Catolicisme. Llegiu o rellegiu el capítol que tracta de Sant Francesc mirall de Crist, i veureu lo millor que ens ha ofert els dons esclatants de Chesterton; són pàgines on les intuïcions d'un poeta es barregen

amb el sentit profund de la Història i on es manifesta la llibertat alada d'un pensament que havia estat format per prendre tot son esplendor en la llum de la Fe.

En Chesterton hem perdut un pensador i un poeta cristià d'alta volada. I el que no havia nascut a casa nostra, havia vingut a casa nostra, com ocell vestit d'un plomatge brillant, provinent d'altres cels.

Les Setmanes Universitàries de Salzburg. — La ciutat arquebisbal austríaca de Salzburg ha d'ésser el centre de la vida catòlica intellectual austríaca. No importa que aquest país, netament catòlic, tingui universitats on el Catolicisme domina, com són Viena Innsbruck i Gratz. Un país catòlic ha de tenir una o vàries Universitats netament catòliques, on la nostra ideologia informi tots els aspectes de la vida científica. El malaguanyat canceller Dollfuss i l'actual arquebisbe monseyor Segimon Waiz van escollir l'antiga ciutat de Salzburg per a crear-hi la Universitat catòlica. Demés d'una facultat de Teologia, que ja funciona regularment, cada any se celebren a Salzburg unes setmanes universitàries (aquest és l'any sisè) que tenen molta retirada als «Cursos de Verano» de Santander. Les setmanes d'enguany van dedicades a la Teologia, a la Filosofia, a la Història i a les Tradicions i Cultura popular. En la secció de Teologia, el P. Bilchmair parlarà del «Cisma i unitat de la Fe» ; es parlarà de la Teologia dels primers temps, especialment en relació amb els problemes de la Teologia escolàstica. En la secció d'Història es tractarà de «la missió de l'antic imperi austríac com a potència alemanya i europea». Una sèrie de professors donaran conferències entorn d'aquest tema. I un aspecte nou que tractaran les setmanes universitàries de Salzburg és el de les «Tradicions i Cultura popular». Una sèrie de conferències interessantíssimes donades sobre aquest tema tractaran de «Problemes de Cultura popular» ; «L'home pagès, la seva estructura espiritual i la seva posició en el moment d'ara», «la colonització dels Alps» ; «Ex-vots i presentalles», etc.

Moviment Social

Contribucions i finances a la Rússia soviètica. — Les finances russo-soviètiques, segons les *Freiburger Nachrichten,* baten el record. Es preté que els ingressos, que, fa tres anys, eren de 35 miliards de rubles, arribin a 78 miliards per l'any 1936. El bolxevisme es pinta com a cosa fàcil aconseguir aquest objectiu. Treu dels impostos sobre els queviures tot el que necessita per a ingressos. Enguany es recaptaran dels impostos sobre la venda de pa, productes de cereals, sucre i carn, més de 33 miliards de rubles. La venda d'alcohol i de petroli està recarregada amb deu miliards més. Un 90 per cent dels ingressos de l'Estat s'obtenen per conducte dels impostos sobre consums. Els impostos arriben a unes xifres insuportables. En 1934, la sal pagava un impost del 66 per 100 del seu preu, i el sabó un 70 per 100. Demés, hi ha les prestacions fetes per les empreses socialistes, que condicionen un augment de preus en els queviures. En 1936 aquestes prestacions han augmentat un 21 per 100 en comparació amb l'any anterior. Moltes indústries ja no reben les subvencions de l'Estat. Al carbó li han estat retirats uns 10 rubles per tona extreta de les mines, i del ferro la subvenció ha estat rebaixada de 20 rubles per tona extreta. És clar que aquestes estretes del fisc condicionen constantment augments de preus. La vida de les grans masses del poble rus és cada dia més oprimida. El carregar de més impostos el consum té per objectiu, en primer lloc, atendre les grans despeses de l'armament, i després atendre la indústria pesada. De l'augment dels ingressos de l'Estat es destinen 15 miliards de rubles per a objectius militars, 18 miliards per a indústries i 7 miliards per a l'agricultura.

L'administració de l'Estat soviètic reclama sumes fantàstiques : el metropolità subterrani de Moscou reclama 300 milions de rubles per tal de tenir estacions de carrils luxoses i carrils moderns que serveixin de propaganda als estrangers facturats a Rússia. El pressupost rus de 1936, emperò, res no augmenta per al millorament de la vida i per a la beneficència de les masses populars.

El ferrocarril metropolità de Moscou no resol el problema social, quan hi ha una gran part de la població d'aquesta capital i de la resta de Rússia que no s'alimenta i que viu d'una manera deplorable.

La nacionalització dels noms de lloc i dels llinatges. — Anys enrera l'Estat feixista exigia, a la regió de Meran, a prop del Tirol, la italianització dels noms de lloc i de llinatge d'origen germànic. En el nostre país, anys enrera, l'Estat autoritari traduïa, sense cap escrúpol, els noms de poble al castellà, com ara hi ha murcians i altres que no ho són, residents a Catalunya, que, amb el fi de semblar catalans autèntics, catalanitzen els llinatges llurs. Aquest problema era molt agut a Xecoslovàquia, on no era permès un rètol en llengua alemanya, degut a l'afany de nacionalització.

Segons el periòdic *Germania* del 28 de maig, l'Acadèmia de Ciències d'Agram va prendre el següent acord : «L'acadèmia d'Arts i Ciències considera cosa supèrflua i inconvenient el canvi de noms de lloc d'origen estranger». En fonamentar aquesta

declaració, es fa constar que els noms de lloc són monuments de la Història de la Llengua, que, com tots els monuments, tenen dret a la conservació. Per altra banda, un canvi sistemàtic dels noms de lloc a Iugoeslàvia comportaria grans dificultats, tota vegada que gairebé tots els centres culturals de l'Estat haurien de canviar de nom.

En certs aspectes, tan interessant com l'acord de l'Acadèmia d'Agram, és la llei de noms decretada a Romania, que ha d'evitar una romanització indesitjable i en massa de certs elements. A base d'aquesta llei, les persones d'altres països solament poden demanar la romanització del seu nom, si són fills d'una romanesa, o casats amb romanesa i han fet servei militar en l'exèrcit de Romania. Els estrangers que fa deu anys que són ciutadans romanesos i desitgen viure a Romania, tenen dret a reclamar un nom romanès.

Després la llei regularitza la romanització de noms que havien estat descastats. Segons totes les probabilitats, l'objectiu principal de la llei de noms a Romania és el de posar un forrellat a la romanització dels jueus estrangers.

A Hongria regeixen altres tendències. L'opinió de Deaks, que «si es vol guanyar la nacionalitat, no ens podem figurar que l'hagin de magiaritzar en tots conceptes», no ha tingut gran popularitat. Ara i tot es treballa a la depuració de tots els noms que no són magiars, malgrat que aquest procediment del moviment revisionista, que tendeix a la reanexió de les regions veïnes separades, de cap manera no és convenient. Darrerament s'ha format una comissió per a la magiarització dels noms, integrada per representants de 50 associacions, la qual fou saludada per la Premsa magiar amb aquestes paraules: «El problema dels noms és una qüestió nacional i, en l'ordre d'importància, precedeix el problema de les revisions. L'acció de magiaritzar els noms de lloc i llinatges ha de triomfar contra el sentiment existent entre molts de no voler renunciar al nom propi».

I el periòdic susdit afegeix: «els Estats successors de l'antiga Hongria han d'estar gairebé contents d'aquesta forta magiarització, perquè reforça els que no són magiars a la resistència contra el retorn a Hongria.

És curiós observar la doble posició enfront la nacionalització dels noms de lloc i de persona. Nosaltres diríem que la posició de Iugoeslàvia i de Romania és científica, i l'hongaresa xovinista.

És evident que el nostre país, avui per avui, ha d'ésser equiparat a Hongria en ço que a aquest problema fa referència. Els elements externs de la llengua, que han pres naturalesa en la mateixa llengua no s'han de bandejar. Són documents, moltes vegades de valor incomparable per a la història de la nostra civilització. Si volíem expulsar del cos articulat del vocabulari de la nostra llengua els elements preromans, els elements grecs, els elements germànics, els aràbics, els provençals, els castellans, els francesos i els italians, la nostra llengua seria semblant a un pavó sense plomes, esquelètic i repugnant.

Cal, per altra banda, que, com a Romania, vigilem més la incorporació al patrimoni de la nostra cultura d'elements pocs sans, adventicis, els quals desfiguren tota la fisonomia del nostre poble, de la nostra llengua i de la nostra tradició.

Crònica de la Setmana

La solució Prieto. — *La necessitat de procedir a un canvi en les esferes de govern es reconeix unànimement. Cal una acció enèrgica des del poder, que el senyor Casares Quiroga i els seus companys de gabinet no porten a cap; i la millor prova d'aquesta necessitat és el panorama actual d'Espanya: entre vagues constants, alteracions d'ordre públic, etcètera, no hi ha recó amb tranquilitat completa. Fins en aquesta terra nostra, que hom havia nomenat, amb exaltació ingènua, oasi dins la Península, els atemptats de la setmana passada, els anteriors a aquests, els conflictes de treball, etc., ens han privat del plaer de l'excepció, tot posant-nos al nivell de la resta del país.*

Cal una solució un xic decidida, i aquesta sembla que, ara com ara, l'ambient de Madrid la concentra en el senyor Indaleci Prieto, que, de revolucionari d'altres dies, diuen que, cada dia que passa, pren un to més governamental i assenyat, segons asseguren les cròniques polítiques, els articles del mateix Prieto al seu diari de Bilbao, i fins les declaracions en rotatius internacionals, en els quals acaba d'afirmar que cal, a Espanya, no pas una dictadura, però sí un govern autoritari.

A més, no es pot desconèixer que el senyor Prieto adquireix cada dia major nombre de posicions dins el partit socialista, i fa més ferma la seva indiscutible superioritat damunt la trista figura de Largo Caballero, l'home sense serenitat, en exacerbació perpètua i agre com ell sol. Prieto ha triomfat en les eleccions de l'Executiva del partit, i ja veurem quin paper juga en el Congrés socialista quan aquest es celebri, que sembla no haurà de tardar gaire.

Es diu, també, que el socialista bilbaí té condicions d'energia, de caràcter i fins modalitats de polític d'alçària, condicions que no ha tingut ocasió de posar a prova fins ara, car la seva primera etapa ministerial fou d'assaig en tots sentits, i no reeixí del tot malament (tot és relatiu, és clar).

Ara bé; quan la tranquilitat torna per uns moments al panorama espanyol, es diu que les coses seguiran com fins ara fins a l'època tardoral; el tancament de les Corts no és gens lluny, i la vida política deixarà un marge d'assossec que permetrà que el gris govern actual pugui anar tirant fins a l'octubre. Però no ho creiem pas així. És veritat que la vida política pot restar endormiscada, que l'estiu a Madrid és el gran oasi de quietud; però, i la vida social, que és just la que avui ofereix majors preocupacions a tots, restarà tranquila o bé seguirà en el paroxisme d'avui? No creiem en l'apaivagament de la vida social, almenys per ara i tant; els avisos de vaga sovintegen, els sotracs en cada branca professional del treball són constants i repetits, i tot això anuncia altres actuacions que, sens dubte, tenen com a finalitat no deixar en repòs l'ambient espanyol, sobretot per part d'aquells que creuen un deure aprofitar el moment d'ara, que és favorable a les aspiracions llurs.

I si la vida social no resta tranquila i amb tendència a normalitzar-se, qui pot esperar que la vida política sigui normal i es deixi influir per aquella pau característica dels estius peninsulars? I si el Govern es veu sacsejat com fins ara i experimenta

la necessitat de sostenir amb mesures serioses l'ordre públic, sense que ho pugui aconseguir en la mesura suficient, com succeeix fins ara, com es pot pensar que hom esperarà la tardor per a provocar canvis polítics, absolutament indispensables per al viure del país?

Vindrà un Govern Prieto-esquerra? Quan vindrà? Podrà esperar-se a constituir-lo que els primers aires tardorals hagin aclarit l'atmosfera massa densa d'aquests dies que passem? Heu's ací tot un petit qüestionari que qualsevol ciutadà podrà contestar al seu gust, abans de la tardor... si és que podem arribar a la mateixa sense que aires renovadors no ens inquietin durant l'estiu.

Segueix la política d'Estatuts. — *Galícia té votat en plebiscit el seu projecte d'Estatut. El* quòrum *que exigeix la Constitució es va obtenir a bastament en la votació del diumenge, dia 28 de juny, i ara només manca que el projecte vagi a les Corts per a la seva aprovació.*

És clar que això no serà pas cosa immediata, puix que es troba molt propera la clausura del Parlament, i el més aviat que podrà tractar-se d'aquest afer serà per la tardor, si és que les coses segueixen com ara.

Altre Estatut pendent d'aprovació al Parlament és el de Bascònia. El projecte és fet i ja votat en plebiscit fa temps. Ara és la Comissió parlamentària la que no acaba de posar-se d'acord respecte al seu text, que sembla que és ample, massa ample, segons el criteri dels diputats de la Comissió. Sobretot, però, hi ha un punt sobre el qual es fa difícil l'acord.

És la greu qüestió econòmicofinancera, respecte a la qual els bascos volen conservar el concert econòmic actual, al mateix temps que volen fruir dels avantatges de l'Estatut. És a dir, per un costat, volen mantenir ço que els resta de les seves antigues llibertats i que tants favors els ha fet ben sovint en la vida econòmica; i per altra banda, volen adquirir els avantatges autonòmics que, per exemple, l'Estatut concedeix a Catalunya. I tot això plegat es fa un xic difícil de coordinar i fins i tot hi ha qui, home d'equilibri mental, ho creu absolutament i totalment injust. O règim nou segons els dictats constitucionals, o els pactes econòmics del règim antic. Però, tot plegat, sembla que resulta violent i troba un camí no gens planer dins les esferes polítiques de l'Estat.

I encara resta Aragó, on un grup de persones independents dels partits polítics i de prestigi en la vida aragonesa acaben de llençar a l'opinió pública un projecte d'Estatut, que mereix ésser estudiat i tingut en compte quan es plantegi el problema estatutari en el camp polític.

I per a quan espera València la seva feina estatutària? I Castella i Lleó, que ja han començat el camí, on es troben del seu recorregut?

Confessem que tot això ens produeix un xic d'astorament, car en realitat la vida espanyola emprèn uns camins fins avui no gens fressats i plens de possibilitats d'èxit falaguer o de possibilitats de seriosos fracassos. Es troben totes les regions preparades per a la tasca de tenir una personalitat política pròpia o, al contrari, és més aviat un simple sentiment d'imitació o de voler que els altres no tinguin més avantatges que ells, ço que les impulsa a seguir la via d'implantació dels règims estatutaris? I els motllos que ara es construeixin — si és que n'arriba cap a terme definitiu, puix que les vies no es troben tan obertes com molts creuen — seran dignament emplenats de substància pròpia o bé quan el motllo existirà es veurà que no es compta amb què emplenar-lo, tal i com és degut? Catalunya es troba amb prou feines per a fer la tasca dreta en aquest punt; Bascònia, probablement, tindria el camí fàcil. Però és que ja les altres terres espanyoles senten el problema com una realitat?

Heu's ací la qüestió i heu's ací la inquietud que a tots ens pot despertar aquest procedir, ràpida i excessivament lleuger en matèries tan greus. Es diu entre nosaltres que els altres Estatuts han de servir de puntal al de Catalunya. Però, i els fracassos dels altres Estatuts, no podrien arrossegar al fracàs el de Catalunya?

El discurs dominical de torn. — *Ha correspost diumenge passat a l'exministre senyor Marcellí Domingo, i ha vingut a dir-lo en terres de Lleida. Aquest home va emprar el seu consabut to magistral, examinant antecedents i conseqüents de la situació, i ensopint al públic, com té per costum.*

De totes maneres, hi hagué una part interessant del seu discurs, i fou quan hagué de plànyer's de la situació d'Espanya en el moment present, confessant la realitat dels fracassos del 16 de febrer fins ara en l'esfera governamental. I per aconsolar els amics polítics dels mateixos, recorregué als desastres dels últims anys de la monarquia, arribant fins i tot a Annual, al barranc del Lobo, a la setmana tràgica, etcètera. Mal argument és aquest d'haver de comparar, i comparar precisament amb les èpoques més catastròfiques d'altres temps, per a fer bons els actuals! És tot això el que el poble pot desitjar, senyor Domingo?

En canvi, no tractà de cap problema viu; ni de les qüestions socials ni dels problemes econòmics ni de la seva famosa reforma agrària, que va així mateix fracassant arreu d'una manera ben visible, etcètera. Es limità a dir que altres ho havien fet pitjor i a fer l'exalçament del laïcisme a tot drap, com a remei suprem a tots els mals anteriors, presents i futurs. Ací és on vibrà l'esperit del senyor Domingo, que, en resum, no és més que això; un anticlerical net del segle passat, que procura dissimular-ho afanyant-se a parlar d'altres problemes, dels que parla, molt sovint, sense conèixer-los.

INVERSIONS DE CAPITALS EN VALORS
RENOVACIO I VIGILÀNCIA DE CARTERES
CONSULTES SENSE COMPROMÍS
L. Gomis Corredor de Canvi i Borsa
Fontanella, 15 - Telef. 14.644

CÀNTICS RELIGIOSOS

Els Càntics religiosos estan dividits en dues seccions denominades: Cants litúrgics i Cants populars, dels quals contenen la lletra i melodia respectiva. Tots tenen full doble, són de format propi per a servir de senyal en un devocionari corrent i es venen a 1,50 ptes. el centenar, tret dels números 9, 18, 19 i 21 dels Cants litúrgics. Cada una de les dues sèries es ven tota sencera i bellament presentada en bossetes al preu de 1 pta. Aquest preu s'augmentarà proporcionalment a mesura que surtin nous cants litúrgics o populars

CANTS LITÚRGICS

Melodia i lletra llatina amb la traducció en català

1. *Veni, Creator.* Himne a l'Esperit Sant.
2. *Credo III.* Melodia gregoriana.
3. *Te Deum.* Himne d'acció de gràcies.
4. *Pange lingua.* Himne eucarístic.
5. *Adoro te devote.* Himne eucarístic.
6. *Alleluia. Psallite.* Amb la lletra adaptable del «Psallite triumphale eucaristichum».
7. *Ave maris stella.* Himne marià. Amb la traducció catalana adaptable
8. *Ubi charitas.* Càntic eucarístic propi per a la Comunió.
9. *Lauda Sion.* Seqüència de Corpus. Llibret de 8 pàgs., 3 ptes. el centenar.
10. *Attende Domine.* Cant penitencial gregoriano-popular.
11. *Vexilla Regis.* Himne litúrgic de la Santa Creu.
12. *Salve Mater.* Càntic marià gregoriano-popular.
13. *O filii et filiae...* Càntic alleluiàtic per al temps pasqual.
14. *Flos virginum.* Càntic marià gregoriano-popular.
15. *Stabat Mater.* Seqüència dels Dolors.
16. *Salve Regina. Regina coeli.* Dues antífones majors marianes.
17. *Sacris.* Himne eucarístic.
18. *Missa «De Angelis».* Notació total. Llibret de 12 pàgs., a 5 ptes. el centenar.
19. *Missa «Fons Bonitatis».* Notació total. Llibret de 12 pàgs., a 5 ptes el centenar.
20. *Tantum ergo. Laudate...* Cants eucarístics.
21. *Missa «Cum jubilo».* Notació total. Llibret de 12 pàgs., a 5 ptes. el centenar.
22. *Ave verum Adoremus.* Cants eucarístics.
23. *«O quam amabilis». «Christus vincit».*
24. *Adeste fideles.* Pel temps de Nadal.
25. *Puer natus.* Pel temps de Nadal.
26. *Asperges me. Vidi aquam.* Durant l'aspersió de l'aigua beneita.
27. *Jesu dulcis memoria.* Eucarístic.
28. *Rúbriques i Respostes en les Misses de Glòria.* Indicacions que han d'observar els fidels en les misses cantades de Glòria. Melodia de les respostes.
29. *Rúbriques i Respostes en les Misses de Difunts i Penitencials.* Per l'estil de l'anterior.
30. *Missa de Diumenges d'Advent i Quaresma.* «Kyrie. Sanctus i Agnus».
31. *Credo I.* Melodia gregoriana.
32. *Alma Redemptoris Mater. Ave Regina coelorum.* Dues antífones marianes.
33. *Salve Virgo. Concordi Lactitia.* Dos himnes marians.

CANTS POPULARS

Melodia i lletra

1. *Crec en un Déu. Senyor meu Jesucrist.*
2. *Lloances al Santíssim Sagrament:* «Cristians tots de bon grat...».
4. *Oh Verge i Mare de Déu. Déu vos salve, Reina i Mare.*
5. *Maria:* «Anima pura...». *Ma flor d'amor:* «Cadernera d'aquest món...».
6. *Els Misteris del Rosari:* «Un àngel de l'Altíssim...». Lletra de les quinze estrofes dels Misteris.
7. *Via-Crucis:* «Jesús víctima escollida...».
8. *La resignació:* «Oh bon Déu! tant en bonança...».
9. *Si vols bé morir...*
10. *Jaculatòries:* «Ulls del bon Jesús...». «Beneït sia Déu...». «Alabat sia el Santíssim Sagrament...». «Us adoro en tot moment...».
11. *El Sant Rosari:* «Corona de roses...», amb la melodia de la Salve i Santa populars.
12. *Virolai de Montserrat.*
13. *Trisagi:* Melodia del Sant i Glòria per a dos chors alterns. *Alabances al Santíssim:* «Nit de Juny...». *Crist venç...*
14. *Renovació de les promeses del Sant Baptisme:* «Renuncio per sempre les pompes mundanes...».
15. *Himne del Creient:* «Volem a Déu en nostra casa...». *Angel de Déu...*
16. *Sia vostra gran puresa. A Maria:* «Oh Verge Maria, Mare del bon Déu».
17. *Jesús, Josep i Maria... Alabances al Santíssim:* «Nit de Juny...».
18. *Beneïda i alabada...* Amb dues melodies distintes.
19. *Els Novíssims:* «Mort, Judici, Infern i Glòria...». *Món, dimoni i carn:* «Si aquest món amb honres vanes...».
20. *L'Ave Maria:* «Al matí cap a llevant...». *Oh rosa florida...*
21. *Recordeu-vos... El nom de Maria:* «Al veure-us bella, com lliri en poncella».
22. *Estació al Santíssim:* «Rendit a vostres plantes...». *Pregària a Jesús:* «Oh Jesús, jo vull sens mida...».
23. *Les cinc jaculatòries del Mes de Maria:* «Mare meva amantíssima...». *Sia vostra gran puresa...*
24. *Cobles i jaculatòries al Sagrat Cor de Jesús:* «Oh Cor diviníssim...». Amb quatre jaculatòries per intercalar i acabar els tres Parenostres del Mes de juny.
25. *Vina penitència:* «D'haver-vos ofès...».
26. *Al cel blau:* «Oh cel blau, cel estrellat!».
27. *Espases de dolor:* «Bon Jesús l'hermosa testa...». *A la porta del meu cor.*

FOMENT DE PIETAT Duran i Bas, 11 :: Telèfon 17605 BARCELONA

CAMISERIA :: CORBATERIA :: MITGERIA :: GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrissa, 26 / Telèfon 17642 / BARCELONA / 16, Fontanella, 16 / Telèfon 12211

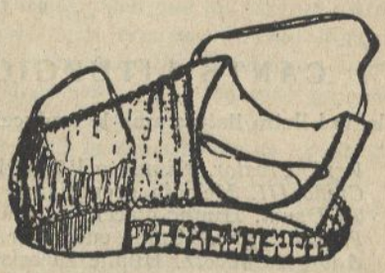
CASA ROSICH

Central: Ronda de Sant Pere, 7 - Tel. 19923

Sucursal núm. 1:
Avinguda Portal de l'Angel, 25 - Tel. 19613

Sucursal núm. 2:
Tapineria, 33 - Tel. 12940 - BARCELONA

HULES PLOMERS IMPERMEABLES
LINÒLEUMS ASPIRADORES

DESSUADORS

El més extens i variat assortit en models diferents en qualitat, forma i tamany als preus **més econòmics**

Fidel Rodríguez. — Bot, 13

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pi, 12, pral.
BARCELONA

FRANQUEO
CONCERTADO